

Gedurende de vlucht naar Sicilië en het zitten in de trein naar Giarre en Riposto, had hem de nabijheid van medereizigers benauwd, waar hij vroeger de gezichten bestudeerd had, geschiedenissen verzonnen die hierachter schuilgingen.

Op je schreden terugkeren, het was te loven, je kop tegen de muur rammen onzinnig, zo sprak hij zich moed in. Het sinistere gevoel bekreep hem dat hij geen uitweg zou vinden uit dit onderaardse, of uit het twijfelachtige hemelrijk van de perrons en spoorlijnen, dat hem zojuist bij arriveren geen verlossend panorama had geboden op de vulkaan of de helling naar zee. Het zou wel weer liggen aan zijn duistere inborst die overal hindernissen en onheil vermoedde. Positieve geesten raadden het hem meermalen af daar gehoor aan te geven, maar nadat hij de treden opklom om bij het treinstation te kijken hoe hij van Giarre naar Riposto moest oversteken, ontdekte hij onder de vaalgele lucht een spoorwegovergang waarvan de slagbomen aan beide zijden omlaag hingen, zonder dat een begeleidend alarmsignaal klonk.

Hij pakte zijn zwarte hoed uit de tas. Eenmaal voor de metalen versperring beland, leek het hem na vele minuten wachten dat die niet van plan was omhoog te gaan. Er voegde zich ook niemand bij hem om naar de overkant te komen, auto's reden niet af op het verroeste gevaarte. Dat de siësta aangebroken was, verklaarde dit niet voldoende. Draalde hij langer nam de kans toe op een passerende trein, hij wrong zich zijwaarts langs de barrière. Jachtig links en rechts spiedend of niets naderde, zette hij het op een hollen.

Steeds vaker, niet louter bij het rennen, speelde de vertrouwde pijn op in zijn heup. Ditmaal was die ongemeen feller. Vanwege de angst. Die van de kleuter die door een klap van vader vederlicht zweefde, tot hij op de eettafel stuitte. Hij had zich verzoend met dit verleden, dat had zijn prijs blijkbaar. Het gif ervan was hem in de botten geslopen, werd er levend begraven.

Maar de lach bestierf Nada op de lippen. Van vroegs af aan werden in nachtmerries zijn benen tot loden last bij gevaar, stormden locomotieven op hem af zodra hij zich verdwaald op rails begaf, van het perron viel bij voorkeur, geen emplacement groot genoeg om de ijzeren monsters te ontwijken. Niet denkbeeldig dat die

dromen hem nu inhaalden, werkelijkheid werden. Hij vorderde niet op de voor hem normale wijze, hij hinkte. Dat zijn knieën ooit kapot geschopt waren, heugden zij zich kennelijk weer. Die buien hadden ze. Maar uitgerekend dit moment? Het zou niet de eerste keer zijn dat hij er doorheen zakte.

Hij kreeg de indruk dat hij zich naar de overzijde had te slepen, bij zijn ruggengraat kringelde zweet. Ten slotte wurmde hij zich voorbij het begin van de andere slagboom. Een ietwat voorovergebogen schriel spook boorde zijn blik in hem vanuit een lege, stoffige etalage.

Wat had hij nog te schaften met die schim, dit omhulsel van een man die onzichtbaar was geworden sinds hij enige jaren geleden iemand op Samos uit zicht verloor voor het echt iets werd, een geknakte strohalm die hem even andermaal had verbonden met het leven, dat waaraan hij al niet meer had gehangen, zij naar alle waarschijnlijkheid ondertussen elegant strompelend uit vertrokken was?

Op het smalle trottoir en in de goot lag in waaiers verspreid fijne as, antraciet, van de vulkaan. In de opening van een zijstraat links ontwaarde hij de glooiing van de Etna en forse leiblauwe wolken die afdreven. Het onweer zou elders losbarsten, boven Taormina. Dat te sprookjesachtige oord niet zijn bestemming. Hoewel dit een mooier verschiet bood op de Straat van Messina. Voor die zee was hij hier.

Kon hij niet meer naar Griekenland, dan maar de plek gekozen waar de Griekse vloot in de expeditie tegen Syracuse werd vernietigd. Om zichzelf in te wrijven dat hij door misverstanden zich al voor de tweede keer, en nu voorgoed meende hij, een banneling van Hellas waande? Schrale troost, het traditionele, vrijgevochten bestaan ginds dat hij zo liefhad, was toch reeds aan het teloorgaan. Misschien verschaftte dit eiland, waar de antieke Grieken zo hun stempel op hadden gezet, soelaas. Erop wedden waagde hij niet.

Maar deze stad met haar hoge grauwe panden, waarvan de grandeur verstoft en aangevreten, scheen een gesluierde weduwe die hem de rug toekeerde.

April, ten einde gelopen, had zich voor hij Nederland verliet de

wreedste maand betoond. In de Corso Italia die Riposto als een slagdader doorsnijdt, voelde het klam en broeierig, een neonbord in de vorm van een kruis boven een apotheker gaf 21 graden aan.

Waar bleef bij hem de euforie van aankomen in het zuiden?

Dat hij nogmaals probeerde definitief afscheid te nemen van de Middellandse Zee allicht niet de reden voor uitblijven van vervoe-ring, het zou hem moeten ontroeren. En geen verleden hebben in dit gebied? Alleen maar beter.